

TRAUMA

Charles den Tex

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Charles den Tex
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Plainpicture / Shutterstock
Foto auteur: © Dies Goorman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1209 4
ISBN 978 94 027 6807 7 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

JOHN ANTINK

Natte voetsporen op het versleten linoleum. In de zaal van het buurtcentrum is het druk. Buiten plenst het, binnen zoeken mensen elkaar op en staan ze met hun te repareren eigendommen te wachten tot ze aan de beurt zijn. Alleen Lydia kijkt zuur. Krakend zuur. Zo kent John haar niet, zij is juist altijd vrolijk als de Repair Club weer bij elkaar komt. Vooral nu, de lockdown is afgelopen, de mondkmaskers zijn af. John, George en Kenzi hebben alle drie hun tweede prik gehad. Lydia ook, al weet hij dat niet zeker, ze heeft er niets over gezegd. Dat hoeft ook niet, met haar ervaring in de zorg kan John zich niet anders voorstellen. En toch lijkt het alsof ze ergens pijn heeft. Kennelijk is er iets aan de hand.

Straks even vragen, denkt hij. Eerst aan het werk. John en zijn team repareren spullen waar mensen aan gehecht zijn of die voor hen te duur zijn om te vervangen. Overal lopen mannen en vrouwen met plastic tassen, hij ziet zelfs iemand met een koffer. Ze sjouwen met hun gekoesterde bezit, een föhn, een bosmaaier, een naaimachine, een grilloven of een gazonsproeier, het maakt niet uit. De Repair Club is gespecialiseerd in het oplappen van oude apparaten omdat juist die schijnbaar waarde-loze eigendommen zo dierbaar kunnen zijn. Dat repareren doen ze met hart en ziel, want alles wat je niet hoeft weg te gooien red je van de grote vuilnishoop. En die is al groot genoeg. Elk apparaat heeft het recht om gerepareerd te worden, al is dat niet altijd even eenvoudig.

Na hun pensioen is de club hun manier om elkaar te blijven zien. De vaardigheden uit hun vroegere werk houden ze aan de reparatietafels op peil. De regels van de club zijn eenvoudig: maak niets kapot, blijf rustig, werk langzaam, als je iets niet weet vraag je het aan een ander, en als het niet stuk is hoef je het niet te repareren. Ze zijn met zijn vieren en kennen elkaar al jaren, alleen Kenzi is nieuw bij de groep. Samen zijn ze de Repair

Club, een bijzondere club, anderen kunnen er geen lid van worden. En er is nog een regel, die van toepassing is op de elektrische koffiemolen die John in zijn handen heeft. Hij steekt de stekker in een stopcontact en drukt op het knopje. Er gebeurt niets. Hij checkt de stekker, die is in orde. Dan controleert hij het knopje en ziet dat er zoveel vuil en vet omheen zit dat er nauwelijks meer beweging in zit. Het is zo vies dat het geen contact meer maakt. John pakt een naald en pulkt het oude vet weg zodat de schakelaar weer kan bewegen, drukt erop en de molen maalt.

‘Klaar,’ zegt hij.

‘Is dat alles?’ De vrouw die hij helpt kijkt verbaasd naar haar koffiemolen. ‘Heeft u hem al gerepareerd?’

‘Als je iets wilt repareren moet het eerst kapot,’ zegt John. Hij legt uit dat haar apparaat alleen maar vies is en dat ze het een keer goed moet schoonmaken. ‘Niet met water,’ zegt hij er voor de zekerheid bij. Je weet het nooit, straks zet ze het in de vaatwasser. Je moet overal aan denken.

Een keer per maand strijken ze ergens neer, zoals hier in een zaal in een wijkgebouw. Het is er warm en vochtig, mensen zijn blij dat ze binnen zijn, uit de regen. Opgelucht en toch zijn ze chagrijnig omdat het slecht weer is. Er zijn altijd twee kanten.

Met natte jassen en schoenen wacht iedereen op zijn beurt. John zit aan zijn werktafel, zijn gereedschapskoffer open op de grond. Rechts van hem zit Lydia en ze heeft het moeilijk. Ze staat te hannesen met een oude stofzuiger. Hij hoort haar zachtjes vloeken. Ze ziet er slecht uit, dat valt hem nu op. Eerst dacht hij dat het door het vale kunstlicht kwam, maar als hij iets beter kijkt ziet hij dat het haar huid is. Haar blik is vermoeid, niet zoals hij van haar gewend is. Hij loopt naar haar toe om te helpen en ziet al snel dat ze een stap in de demontage heeft overgeslagen.

‘Als je het hier eerst even losschroeft...’ begint hij, maar verder komt hij niet.

‘Bemoei je er niet mee,’ snauwt ze.

John schrikt ervan, ze klinkt ronduit agressief. Hij probeert het nog een keer, maar ze houdt hem gedecideerd af.

‘Ga weg,’ zegt ze en ze maait met haar arm, zo plotseling en heftig dat ze bijna haar evenwicht verliest. ‘Zie je nou wat je doet?’

Alsof het zijn schuld is. Totaal onredelijk, denkt hij. Zijn eerste impuls is om er iets van te zeggen, maar hij bedenkt zich. Hij wil haar niet nog bozer maken dan ze al is. Hij kijkt naar Kenzi, aan zijn linkerkant, die aan een klant probeert uit te leggen wat er aan de hand is met zijn blender en hoe hij dat gaat repareren. Kenzi is bijna veertig jaar jonger dan John, zijn vingers zijn leniger en dunner, hij kan eenvoudiger bij die onbereikbare hoekjes. John zou er jaloers op kunnen zijn als hij niet zo dringend naar de wc moest. Hij draait zich om en staat oog in oog met een man pal achter hem. Regenwater drupt uit zijn grijzende haar. Hij is ongeveer even lang als John, hij draagt een halflang jack, een donkere broek en nette leren schoenen. Hij zegt niets, hij lijkt volledig verstild en John wordt overvallen door een gevoel dat hij al heel erg lang niet meer heeft gehad. Hij voelt zich slap worden in zijn knieën. De man is iets jonger dan hij, begin zestig, en zijn donkerbruine ogen branden als lasers. Niet agressief of hard, zijn blik is juist warm en aantrekkelijk en John raakt ervan in de war. Hij moet iets zeggen, iets normaal om zich aan vast te houden, anders drijft hij weg in fantasieën. Dromen. Als dat zou kunnen. Heeft hij die nog, dromen?

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vraagt hij en hij onderdrukt zijn aandrang, gebaart naar de stoel tegenover hem. Hij voelt zich ongemakkelijk en opgewonden.

De man beweegt traag, bijna elegant. In zijn linkerhand heeft hij een tas, in zijn rechter een waterkoker en John verwacht dat die gerepareerd moet worden. Hij steekt zijn hand al uit om hem aan te nemen en ernaar te kunnen kijken. Tot zijn verbazing bukt de man zich en zet de elektrische ketel op de grond. Dan richt hij zich weer op, soepel en gracieus, alsof hij danst. John kan zijn ogen niet van hem afhouden, hij is gefascineerd. Het liefst zou hij hem willen aanraken.

‘Mijn naam is Wasim,’ zegt de man.

Dan gebeurt het. Het is de klank van zijn stem. Zijn naam daalt als een oosterse geur op hem neer. Het is de blik in zijn ogen en het is de manier

waarop hij beweegt. Dat alles en nog veel meer brengt John uit zijn evenwicht en een uit het niets opwellende verliefdheid overvalt hem, alsof hij weer twintig is. Hij had niet gedacht dat dit hem ooit nog zou overkomen en hij weet zich geen raad met de emotie. Zijn eerste reactie is om er niet aan toe te geven, niets te laten merken. Ondertussen kijkt hij nog een keer. Wat is er met deze man? Hij is statig, draagt een waardigheid met zich mee die niet te negeren is.

Vanuit een waas ziet John dat de man iets uit zijn tas pakt en het midden op de werktafel neerzet. Het is een kistje, het lijkt op een geldkistje zoals vroeger op de markt wel werd gebruikt. Het is van grijs metaal met gladde, afgeronde hoeken. Zo te zien is het nieuw, er zitten geen slijtplekken op, het heeft geen butsen. De grijze kleur glanst alsof het is gepoetst, zo nieuw. In het slot steekt een sleutel. De man gebaart dat John het moet openmaken. Voorzichtig draait hij de sleutel om en klapt het deksel open.

Erin ligt een kleine foto. Aarzelend pakt John hem en kijkt ernaar. Zijn handen trillen. Zenuwen. De man en deze foto. In zijn verleden heeft John dingen meegemaakt die hij zich niet meer helder voor de geest kan halen, sommige herinneringen zijn pijnlijk en ongewenst en dit beeld is er een van. Wat hij ziet knijpt zijn keel dicht. Hij ziet een vrouw die in een woestijnachtige omgeving dood op de grond ligt, bloed in een donkere plas rond haar hoofd en lichaam. Naast haar op de grond zit een krijsend kindje, nog niet eens een kleuter. Bij de foto zit geen geluid, het schreeuwen van het kind is niet hoorbaar, maar John hoort het scherpe gillen in zijn kop.

Het is een foto van een verwoest leven. Hoop, veiligheid, geborgenheid, liefde, er is niets van over. Er is alleen een onpeilbare wreedheid te zien. Hij huivert, draait de foto snel om zodat het beeld onzichtbaar is. Hij wil het niet zien. Als hij er te lang naar kijkt, wordt hij bang, bang voor wat er diep binnen in hem zit, want hij weet precies waar deze foto genomen is. Hij legt zijn handen erbovenop om het beeld nog verder weg te drukken en in zijn hoofd hoort hij een stem die vanuit het verleden naar hem schreeuwt: 'DON'T MOVE! DON'T MOVE! DON'T MOVE!'

John duwt zich weg van de tafel, de herinnering is te hard, te scherp, die snijdt door zijn hoofd, door zijn ziel.

‘Wat is dit?’ vraagt hij.

Rustig draait de man de foto weer om, met het beeld naar boven.

‘Repareer dit maar, als je kunt,’ zegt hij. Zijn stem breekt van de emotie. John ziet hoe zijn lichaam zachtjes rilt, de spanning is zichtbaar in zijn handen en armen.

Dan kijkt hij weer in het kistje en ziet de timer die onder de foto verborgen zat. Die timer loopt: 335 uur, 58 minuten en 10 seconden.

De schrik slaat hem om het hart. Dit is gevaar. Zijn lichaam reageert direct, hij voelt de angst in zijn keel, in zijn buik. Wat is dit? Een bom?

De seconden tikken.

9.

8.

7...

AFGHANISTAN

Hij was erbij. Achttien jaar geleden werd de vrouw doodgeschoten en hij heeft de man met het geweer gezien, de kruitdamp langs zijn ogen zien kringelen en de verkrampte lach op zijn gezicht gevoeld terwijl hij naar de stervende vrouw keek. Ergens op de foto moet John zijn eigen voeten kunnen vinden. Hij weet alles, hij kan de knallen van de schoten en de schreeuw van de vrouw nog horen. En de stilte die daarna neerdaalde. Het huilende kind naar wie eerst niemand omkeek – ook hij niet. Hij mocht niet, hij was machteloos. Hij wist niet eens hoe die vrouw heette, haar naam had niet geklonken, niemand riep haar, alleen het kind. Zijn kreten verdronken in het geweld.

De man met het geweer, hij kent hem, heeft zijn gezicht gezien. Een gezicht dat hij zich niet meer voor de geest kan halen, ogen verborgen achter een zonnebril, mond en kin onder een donker waas van stoppelgroei. Hij weet niet wie het is, zijn naam heeft hij nooit gekend. De schutter was een man van zijn eenheid, niet van de inlichtingendienst. De fotograaf ook. Beiden waren ze lid van een team dat in die regio actief was.

Zij waren daar, ze hadden mensen in het veld die voor inlichtingen konden zorgen. In de dagen die aan dit incident voorafgingen was een andere eenheid getroffen door een zelfmoordaanslag, gepleegd door een vrouw. Geweld, extreem geweld, was overal. Hier werd een rekening vereffend. Op de foto was de bomgordel van de vrouw niet te zien. Dat was het wrange, ze hadden haar net op tijd te pakken. Dat toont de foto niet, die laat alleen de dode vrouw en het ontroostbare kind zien. Dat is de kracht van het beeld. En het is niet eens fake news, het is echt, maar het is niet eerlijk. Zo komen de geruchten de wereld in. En erger. Moeder in koelen bloede neergeschoten door opgefokte militairen. Dat is wat je ziet en dat is wat iedereen denkt.

John is niet geïnteresseerd in de praatjes en verhalen van mensen. Hij

wil de waarheid. Dat is iets anders, het is een andere categorie. Geruchten zijn junkfood. Feiten zijn de bestrating. Daar lopen we op. Extremistische moslimvrouw met bomgordel uitgeschakeld, minimaal vijftien levens gered. Dat is niet op de foto te zien. Net zomin als het zwarte gat dat hij in zich draagt.

Hoe was hij daar terechtgekomen? Hoe was hij in die hel beland? Wat was er allemaal gebeurd waardoor hij op die plek was toen de aanslag en de vergelding plaatsvonden? Hij was er voor een heel andere opdracht, in zijn herinnering hoorde dit er helemaal niet bij. Het had zijn hele begrip van de oorlog gekleurd in tinten van wreedheid en vergeving. De grens tussen die twee is gedrenkt in bloed, en hij blijft maar verschuiven.

ALISJA CALDER

‘Een tolk? Wat moet ik met een tolk?’

Alisja Calder is niet geïnteresseerd. Een team van de militaire inlichtingendienst heeft ergens een puinhoop van gemaakt en nu proberen ze de verantwoordelijkheid op haar af te schuiven. Dat kan ze niet laten gebeuren. Tussen de verschillende inlichtingendiensten is de verhouding al moeilijk genoeg. Zij is hoofd van de algemene inlichtingendienst, Tauwman is hoofd van een afdeling met een onheilspellende naam: JISTARC. Calder moet altijd aan *Star Trek* denken als ze die naam hoort. Het *Joint Intelligence, Surveillance, Target Acquisition and Reconnaissance Commando* is onderdeel van de militaire inlichtingendienst. Dat zijn concurrenten van haar dienst en Calder wil de grenzen zo helder mogelijk houden. Daarom is ze streng.

‘Jullie hebben die tolk hierheen gehaald, wij niet. Dus is hij jullie taak, jouw dienst, niet die van mij.’

‘Daar, ja, niet hier.’

Tauwman speelt het ongegeneerd, alsof alles wat zich binnen Nederland afspeelt per definitie bij de algemene inlichtingendienst ligt, en dus op haar bureau. Flauwekul. Het was zijn tolk, dus hij lost het maar op. JISTARC is opgericht voor operaties van ieder geweldsniveau, bijna overal ter wereld. Doel is het leveren van informatie en inlichtingen ten behoeve van commandovoering en aan de te steunen eenheid. Het zijn vooral de woorden ‘van ieder geweldsniveau, bijna overal ter wereld’ waar je op moet letten. De mensen van JISTARC zijn geen watjes. En Rob Tauwman is hun baas.

‘Bovendien is het geen tolk,’ zegt hij.

‘O nee? Wat is die man dan?’

‘Het is ook geen man.’

‘Je hebt een tolk die geen tolk is en hij is geen man maar een vrouw.’

Komt ze eigenlijk wel uit Afghanistan? Rob, ik wil informatie die ik kan vertrouwen. Dat hoef ik jou toch niet uit te leggen?

Robert Willem Maria Tauwman is katholiek tot in zijn nieren en opgeleid door de jezuiten, dat zijn rasonderhandelaars, mannen die alle principes onder God aan elkaar kunnen praten. Tauwman kan dat ook maar aan Alisja heeft hij een taaie, zij is opgeleid door een Surinaamse familie. Bij haar thuis golden andere normen dan op de chique kostschool waar Tauwman was geweest. Bij haar thuis werd gevochten voor elke meter, er werd nooit iets als vanzelfsprekend aangenomen. Bij haar thuis was het geloof iets voor in de kerk, niet voor in het werk. Tauwman staat tegenover haar in haar kamer, hij heeft een map in zijn handen die zij ostentatief niet van hem aanneemt. Pas als ze het eens zijn over de verdeling van de verantwoordelijkheden wil ze erin kijken. Eerder niet.

‘We hebben haar hierheen gehaald voordat de zaak in Afghanistan instort, want dat gaat absoluut gebeuren, ook al willen onze dames ministers er niet aan. Deze vrouw was een van de eersten van de lokale staf die we moesten veiligstellen. Ze was tolk, ja, dat soort werk deed ze ook. Maar ze was zelf ook een bron van informatie.’

Calder heeft moeite om het gedraai van haar gesprekspartner te volgen. Die vrouw is hij kwijt en nu vormt ze een veiligheidsrisico. Want hoe meer informatie ze aan de Nederlanders gaf, hoe meer ze ook over Nederland te weten kwam.

‘Je weet hoe het werkt.’

Alisja weet het maar al te goed. Bij een echt waardevolle bron moet je zelf ook meer vertellen om het onderlinge vertrouwen uit te bouwen. In die uitwisseling kun je veel desinformatie geven, maar in de kern moet er iets van waar zijn. Een goede bron heeft een instinct voor de kwaliteit van de informatie die hij hoort of vindt of krijgt of steelt. Daar moet je een neus voor hebben, anders weet je nooit wat je doorgeeft.

‘Dus ze weet te veel.’

Tauwman knikt.

‘Zeg het nou maar hardop,’ zegt Alisja. ‘Daarna voel je je beter.’

‘Ze weet te veel. Veel te veel.’

‘En? Dat lucht op, of niet soms? Het praat makkelijker als je er niet omheen draait. De vrouw is weg en nu mag ik haar vinden? Begrijp ik het zo goed?’

Het is ook een onderhandeling. Tauwman moet begrijpen dat zij hem een dienst bewijst en dat hij daar ooit een prijs voor gaat betalen.

‘Niet alleen voor mij,’ zegt hij. ‘Er is een groter belang.’

Het belang is altijd groter, niemand zit er ooit voor zichzelf of alleen voor zijn eigen dienst of afdeling. Landsbelang, voor minder doen ze het niet. De werkelijkheid is dat elke dienst als de dood is om alleen achter te blijven. Succes wordt niet gedeeld, mislukking wel. In dit geval kan Alisja het zelf uittekenen. Als deze vrouw uit Afghanistan intel heeft over Nederlandse diensten en ze is hier van de radar gegaan, dan is er een grote kans dat ze in contact staat met terroristische groeperingen. Haar kennis wordt dan levensgevaarlijk en het opsporen van de vrouw komt vierkant op haar bord terecht. De algemene inlichtingendienst zorgt voor de binnenlandse veiligheid. Samen met de Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en de politie zijn het opsporen, in de gaten houden en onschadelijk maken van dergelijke groepen de belangrijkste taken van haar dienst.

‘Je wordt bedankt,’ zegt ze. Normaal gesproken is dit niet een kwestie die direct tussen de hoofden van de twee diensten besproken hoeft te worden. Een informant die verdwijnt is vervelend en lastig, meer niet. In principe los je zoiets op zonder er ruchtbaarheid aan te geven. Maar deze vrouw komt uit het oorlogsgebied waar de confrontatie met de fundamentalistische islam het hardst is, bescherming en bewaking hebben de hoogste prioriteit. Dat is mislukt. Calder kan zich erover opwinden, maar dat heeft geen zin. Het probleem is echt en acuut en zij heeft geen andere keuze dan er vol in te stappen.

‘Oké, geef dat dossier maar.’

Tauwman legt een mapje op tafel. Daarin zit een foto van de vrouw en een overzicht van haar gegevens. Leeftijd, geboorteplaats, naam, lengte, gewicht, kleur haar en ogen, schoenmaat. Calder leest geconcentreerd.

‘Ik neem aan dat alleen haar lengte en schoenmaat betrouwbaar zijn. De rest kan ze veranderen zo vaak ze maar wil. Zelfs de kleur van haar ogen.’

Dat is het grootste probleem van dergelijke mensen. Je denkt dat je van alles over ze weet, tot ze verdwijnen. Dan blijkt het allemaal verzonnen. In een land als Afghanistan is een valse identiteit makkelijker in elkaar te knutselen dan hier. Daar doen ze nog niet aan biometrische paspoorten, een identiteitsbewijs is daar nog handwerk. Persoonsgegevens en geboortebewijzen worden er opgeslagen in archieven die het volgende stadium van de oorlog misschien niet overleven.

‘Hebben jullie dan tenminste haar vingerafdrukken?’ Calder kan haar verbazing niet onderdrukken. ‘Of een betere foto?’ Met een goed portret kunnen ze gebruikmaken van gezichtsherkenning, dat is tenminste iets.

‘Die hadden we wel, maar in de vlucht uit het land is een deel van het dossier niet meegekomen. Het kan zijn dat het nog ergens op de Nederlandse ambassade ligt, maar dan...’

‘Dan moet er iemand heen om het te zoeken.’

‘En dat gebeurt ook.’

Tauwman zwijgt, op een onaangename manier. Het is geen zwijgen maar verzwijgen, het verschil zit hem in de manier waarop hij erbij kijkt. Hij wil haar medewerking en die zal hij krijgen, deze vrouw moet gevonden worden en weer naar binnen worden gehaald, maar toch wil hij zijn geheimen nog voor zich houden. Dat merkt Calder, ze voelt het. Hij houdt iets achter, iets waardoor hij in de toekomst nog een bepaalde macht over haar kan houden.

‘Wat?’ vraagt ze. ‘Wat hou je achter, Rob?’

‘Ze heeft...’ Verder komt hij niet. ‘Meer kan ik niet zeggen, dat is vertrouwelijk.’

Alisja klapt het dossier dicht en gooit het over haar bureau naar hem toe.

‘Vertrouwelijk? En dan mag ik het niet weten? Wat is dat voor gelul, Rob? Vertrouwelijk betekent dat ik het móét weten. Ik bepaal hier wat vertrouwelijk is. Jij niet. Dus kom op!’

Tauwman draait en aarzelt. Hij doet zijn mond open om iets te zeggen en doet hem meteen weer dicht. Zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd, Alisja ziet ze verschijnen, uit het niets, en dan begrijpt ze wat er aan de hand is. Hij verzwijgt niet om de controle te houden, hij verzwijgt omdat hij zich schaamt, omdat hij niet durft toe te geven wat er is gebeurd – dat hij heeft gefaald. Imago, eigenwaarde, ego, macho, het speelt allemaal mee. Dat is het moeilijkste. Hoogste tijd om het er eens lekker in te wrijven.

‘Rob, Rob, Rob... Heeft ze iets meegenomen? Is dat het?’

Dáárom staat Robert Willem Maria Tauwman hier smekend voor haar neus, de katholieke jongen die weet dat hij in de biecht zal moeten bekenen wat hij heeft gedaan en die dat liever helemaal niet zou doen.

‘Haar eigen dossier? Heeft ze haar eigen dossier meegenomen?’

Tauwman aarzelt voor hij antwoord geeft. Hij moet iets overwinnen voor hij spreekt.

‘Ze heeft ons dossier, onze intel uit Afghanistan. Alles.’

Calder is er stil van. Tauwman heeft zojuist toegegeven dat deze vrouw alles weet van alle Nederlanders die in Afghanistan actief waren of betrokken zijn bij de operaties daar. Al die mensen lopen nu gevaar – acuut. Binnen de geheime dienst is dat een doodzonde. Twee weesgegroetjes en een Onzevader helpen hier niet meer, dat weet zelfs de niet-katholiek. Hoe heeft hij zoiets kunnen laten gebeuren?

‘Amateur,’ zegt ze.

Hij reageert niet op het scheldwoord, hij blijft roerloos staan, weet dat Calder gelijk heeft en op een bepaalde manier lucht dat op. Het ergste is gezegd.

Calder weet nog wel een paar andere krachttermen die ze zou willen gebruiken. Ze kent de zwakte van de militaire inlichtingendienst, ze hebben altijd moeite om militaire discipline en respect voor protocollen te rijmen met het opzoeken van de randen van de wet en daar zelf de mazen in te maken als dat nodig is voor de echte human intelligence. Agenten die weten wanneer ze buiten hun boekje moeten gaan. Ze houdt zich in. Ze is dan wel chef van de inlichtingendienst, ze blijft een zwarte vrouw die

altijd en overal kan worden afgerekend op niets anders dan haar afkomst. Dat zij harder heeft moeten knokken dan al haar Nederlandse witte collega's bij elkaar heeft haar ook harder gemaakt, en juist die hardheid wordt niet altijd gepikt. Niet van een zwarte. En dan moet zij dealen met deze witte drol.

'Ik heb een afspraak met de minister, en als jij wilt dat ik hier niets over zeg, zorg je ervoor dat alle relevante info op mijn bureau ligt. En dan bedoel ik alles.'

Maar zo makkelijk laat Tauwman zich niet wegzetten. Niet zonder een gevecht.

'Eén woord hierover tegen de minister en jij staat de volgende dag met je foto in de krant naast een smakelijk artikel over je verdachte banden met Russisch kapitaal.'

Zijn dreigement komt aan als een kruisraket. Niemand weet van het Russische kapitaal dat vlak voor de val van de Berlijnse Muur naar het westen is gesluisd. Niemand weet dat de inlichtingendienst daarbij betrokken was. En al helemaal niemand weet dat zij ervan op de hoogte is. Dus hoe weet Tauwman het? Eén woord erover en ze kan inpakken.

'Dus waag het niet,' zegt Tauwman.